

בראשית היתה וילה המודה דורמשפחית. המימה למראה ושוכנת פסטוראלית בגבעת המיתר שבירושלים. בוילה שרעמדה בשלבי בנייה האחרונים, עמדו להתגורר העיתונאי הירושלמי הוותיק חיים מס ועוד דייר אחד. כך שרתה השליווה על המקום עד שיום אחד החליט הדייר השני למכור את חלקו ובמקומו בא סגן ראשיעיריית ירושלים, יהושע מצא.

כשקנה הסגן מצא את חלקו בדורמשפחית. ידע כי מערכת החשמל לוילה כולה עוברת מתחת למרתפו הוא. הבנייה נשימה וכל מה שהפריע למס העיתונאי להתיישב בביתו היה החיבור למערכת החשמל. הוא פנה לחברת-החשמל וזו הודיעה כי יש לסלק תחילה חומרי בניין של שכנו הפזורים בדרך למרתף.

הסכם בדי בחורות. מס פנה למצא וביקש שידאג לפינוי אשפתו מפתח המרתף. מצא שמע אך בושש לבצע. משפנה אליו העיתונאי שוב, הפעם ביתר תקיפות, התרגז וענה כי הוא מצטער על כל עניין החוטים מתחת לדירתו וכי הוא עומד לבקש את ניתוקם.

כך הוכרזה רשמית המלחמה בין העיתונאי לסגן ראש הבירה. העיתונאי, שכל יום בו איחר להיכנס לביתו החדש היווה לגביו הפסד כספי, הגיש צו על-תנאי נגד מצא. בצו האשים מס את מצא ואת רשות הפיקוח העירונית, אשר מצא הוא הממונה עליה, באי סילוק מיטרד שמצא גרמו מרשות הרבים.

מהלומת הנגד של מצא התבטאה בנסיון למנוע ממס להפוך את מחסן ביתו ליחיד

דת דיור נוספת. הוא קבע החלטית כי יסכים לבניית היחידה רק אם מס יתחייב בפניו כי בנו לא יביא לשם בחורות... טיעון זה לא מנע בעד מצא לבנות במקום המחסן שבחצרו סלון מפואר לקבר לת אורחים. נראה כי גם במקרה זה, כמו בשטחי חיים רבים אחרים במדינה, קיימים שני סוגי אורחים לפני החוק: אלה שהחוק אוסר עליהם ואלה שהחוק עוזר להם.

משפט

השוד הבלתי מושלם

„אני לא יכול ללכת לשום מעצר. יש לי מחלת-מין, ואני מוכרח לקבל טיפול

מתלונן מס

שלא יביא לי בחורות

באבר-המין שלי. כותלי בית-משפט השלום של תל-אביב שמעו כבר רעיונות מקוריים לא פחות שביקשו לשחרר את בעליהם משהיית ענומה בבית-האחרון של אבוכביר.

אלא שמצבם הנגוע של אברי הרצל עוזר לא הרשימו את השופט במקרה זה. בהערתו לתביעת המישטרה האריך את מעצרו ואת מעצר שותפו משה חיון בארבעה ימים נוספים.

שני הרעים הגיעו לזרועות החוק לאחר שסניף של בנק-לאומי בשדרות הרציון בתל-אביב התרוקן מזומניו בעזרתם של שני צעירים חמושים למשעי ורעולים לחלוטין.

מעצר הכדיקת אליבי. נציגיו הכחור לים של החוק שהגיעו למקום שניות גורליות לאחר שהכסף עזב את הקופה, גילו תושיה מופלאה. תוך דקות גילו כי קירבת מקום מכונית טרילומף לבנה ובה שני אקדחים, צמד כפפות עור שחורות, סוודר גברי צהוב, והעיקר 3000 ל"י. סכום שהיה אמנם קטן בי-500 ל"י מזה שעזב את הקופה. אך עם זאת היווה את החלק הארי. בשלב זה של הגילויים הזמין החוק לעזרתו את אפה הרגיש של כלב-גישוש. זו הריחה את הסוודר הצהוב ואת צמד הכפפות. התייצבה מעט במעלה הרחוב ובמורדו וזינקה לפתע בחזות גילוי לעבר צווארם של שני תמימי דרך שישוטו באי-זור.

בחיפוש שנערך בו במקום על השניים, הלא הם הרצל ומשה מידעניו, נתגלו עוד 200 ל"י אשר בלשי החוק נטו ליח-סס לשלל האבוד.

בבית-המשפט טענו סניגוריהם של שני עוברי-האורח לחפותם המוחלטת של שול-חיהם. „לשניים יש אליבי“, קבעו עורכי-

נאשמים חיון ועוזר
טיפול באבר-המין

הדין צבי לידסקי ומשה אלוני. תגובתו של התובע המישטרי לטענת האליבי היתה בקשה להארכת מעצדם של השניים בארבעה ימים נוספים. „כדי שהמישטרה תוכל לבדוק את האליבי של שניהם.“

הקו הבטוח בין שתי נקודות

